

Проповед 166

Надежда за бъдещето

Прочит: Авакум 1, 1-4 и 2, 1-4

Скъпи братя и сестри,

Как се борите с отчаянието си? Как се справяте с онези моменти, в които ви е тежко и не виждате бъдещето си? Как се справяте с онези моменти от живота ви, за които не можете да намерите отговор? Как живеете, когато отчаяно се нуждаете от помощ и перспектива за живота си? Защото понякога именно в такива моменти от живота ние действаме под натиск и се чувстваме изоставени и самотни и често вземаме погрешните решения. В такива моменти ние трябва да знаем на кого можем да се доверим и на кого можем да разчитаме, и ако се наложи, да сме смели да вземаме решения. Всички сте чували за Нос Добра надежда. Този нос се намира на южния край на африканския континент и не винаги се е казвал така. Преди този нос се е наричал Нос на бурите. Всички се страхували от него и никой мореплавател не искал да минава в близост до него. Тогава един смел мореплавател преодолял всичките си страхове и решил да мине покрай този нос, въпреки ужасната му слава и страховитото му име. Осмелявайки се да направи това, този смел човек не само преодолял всичките си страхове, но и открил морски път към Индия и по този начин - път към богатствата на източния свят. Така е и в нашия живот - често на пътя ни има големи препятствия и много страхове, които трябва да преодолеем. Често изглежда така, че ние преминаваме през бури или през долината на мрачната сянка, и тогава се нуждаем от някого, на когото да се опрем и на когото да можем да разчитаме. И когато се опрем на хора, често се чувстваме разочаровани, защото при трудностите и неприятностите хората много бързо се разбягват и ни изоставят. Нуждаем се и от смелост, за да вземаме решения. Често, когато имаме смелостта да вземем необходимите решения, животът ни коренно се променя, и то към добро. Ако обаче оставяме нещата така, както са, и продължаваме да живеем с надеждата, че те все някога ще се оправят ей така от само себе си, най-често грешим. Нещата не се оправят ей така от само себе си. Ние трябва да сме смели и да сме готови да променим живота, знаейки, че не сме сами. Нашият текст днес ни говори за живота на един пророк, който минаваше през подобни трудности. Пророк Авакум е съвременник на Софония и Еремия - пророци, които предричат вавилонското нашествие и разрушаването на Ерусалим. Авакум пророкува малко преди Навуходонусор да нападне Юда през 605 г. пр. Хр., вземайки Данаил и неговите приятели като пленници във Вавилон. Положението в Юда по това време е доста нестабилно. За произхода на пророк Авакум не се знае почти нищо, освен, че името му на еврейски означава "прегръщам" – и това име е точно описание на неговото посвещение към Бога. От нашия текст ясно можем да разберем, че Авакум е човек с проблеми, човек на молитвата и човек на вяра и упование в Бога. Едно прекрасно качество у пророк Авакум е, че той е човек на молитвата. Заобиколен от насилието, неправдата, подтисничеството и безчестието на времето, в което живее, той прехвърля товара си на Бога в молитва. По този начин, пророкът демонстрира своето доверие в силата на Бога - че само Той може да помогне в това време на огромна нужда. И това става ясно от текста ни. Нека се опитаме да вникнем в чувствата, които вълнуват пророка и да се научим от неговия опит.

1. Разочарование. В първата част на пасажа можем ясно да разберем, че пророкът е разочарован и че му е тежко: **„Докога, Господи, ще викам, а Ти не искаш да слушаш? Викам към Тебе за насилие, но не искаш да избавиш. Защо ми показваш беззаконие и ме правиш да гледам извращение? Защото грабителство и насилие има пред мен, има и каране, и спор се повдига. Затова законът е отслабнал и правосъдието не отива към победа; защото нечестивите окръжават праведния и правосъдието излиза извратно.“** Ясно можем да видим разочарованието, което пророкът изпитва. Авакум, като човек, който беше положил упованието си върху Бога, не можеше да живее спокойно в един свят, който отричаше Бога не само с думите, но и с делата си. Авакум искаше Бог да даде разрешение на всичко, което се случваше и той много ясно поставя проблема си в този пасаж: **Защо Бог позволява нечестивите дела в Юда да продължават? За един вярващ човек е непоносимо да живее в едни свят, в който Бог не е зачитан за нищо и в който Неговите заповеди не се изпълняват.** Пророк Авакум имаше голямо притеснение за народа си, защото ясно виждаше. Не можеше да си представи, че народът, който Бог беше избрал, изоставя своя Създател, и ясно можеше да си представи бъдещето, което го очаква. Странно е да видим, че пророкът се моли за разрешение, което е свързано с болка и насилие. Очевидно обаче той беше разбрал. Там, където хората са спокойни и задоволени, много бързо забравят за Бога. Там, където хората са в нужда, те бързо разбират, че трябва ежедневно да живеят от връзката си с Небесния Създател. Затова и Авакум моли Бога: **Боже, намеси се, Боже дай разрешение, Боже върни народа си.** Даже казва: **Ако е необходимо, прибегни към насилие, ако е необходимо, върни по този начин народа си при Себе Си.** От тези първи стихове можем да видим как ние, хората, действваме в ситуация на криза. Ние първо бързо оценяваме ситуацията и какви са пасивите и негативите. Преценяваме какво е правилно и какво не е. Бързо намираме разрешението и тогава очакваме нещата да се оправят като с магическа пръчка. Обаче не става така. Нещата не се получават според нашата математика. Така беше и при Авакум. Той настояваше разрешението да дойде бързо и искаше Бог да се намеси веднага и да има резултат. Обаче в действителност нещата не се получават така. Разрешението, което дойде, беше много по-различно. Малко по-късно, народът беше отведен в плен, а промяната дойде цели 70 години по-късно. Божието разрешение дойде чак след 70 години, когато премина Вавилонския плен. Важно е да запомним: Бог е този, който дава отговорите на най-трудните въпроси. Той не се ръководи от това, което ние смятаме за правилно, а дава най доброто за нас. От нас се иска само да чакаме с търпение Божието решение и Неговият отговор. Какво трябва да предприемем? Само една глава по късно виждаме един по-уверен Авакум, който вече знае какво да прави. Той предприема няколко стъпки, които да го доведат до правилното решение. Има само една възможност да знаеш кое е правилното решение и то е като оставиш проблемите си в Божиите ръце. Една поговорка от Азия казва: **В сърцето на един Тайфун може да спи бебе.** Тайфуните са най-страховитите бури, но в центъра на тези страховити бури можем да бъдем спокойни. Това е и Божието действие - сред бурите на този живот, дори и когато имаме най-големите проблеми, можем да сме спокойни, ако сме в Божиите ръце. Бог ни дава спокойствие само ако му се доверим. Ако се доверите на Бога, ще имате спокойствие, даже и ако ви връхлетят най-големите житейски бури и проблеми. Бог говори на пророк Исаия и му казва точно това: **"Ще избавя и теб"**(38, 6), **"Не бой се, Аз съм с теб"**(43, 5), **"Аз ще ходя пред теб и ще изравня неравните места; ще разбия медните врати и ще строша железните лостове"**(45, 2). Ако се доверите на Бога, животът ви ще се промени, и тогава проблемите ще изглеждат по друг начин. Не се старайте да ги решавате, а ги занесете

при Бога, Той вече има отговор за тях и то по-добър от този, който вие самите бихте измислили. Авакум предприема няколко стъпки:

2. Очакване. Авакум разбира, че той не може да разреши проблемите, които стоят пред народа на Израел, и решава да чака Божия отговор: **"На стражата си ще застана, ще се изправя на кулата и ще внимавам да видя какво ще ми говори Той и какво да отговоря на изобличителя си."** Никак не е случайна картината, която описва Авакум. Той не казва, че ще легне и ще спи, или че ще се оплаква, или че ще си върши, каквото си е намислил, пък после може да се окаже и правилното. Авакум казва: „Аз ще стоя на кулата си и ще чакам“. Образът ни води до времената, в които на всяка кула в укрепените градове е имало хора, които са се грижили за сигурността и са наблюдавали, докато не дойде опасност или пък добра вест. Авакум вижда себе си като един такъв страж - той очаква Божия отговор и не иска да напусне поста си, докато не чуе Бога. Авакум иска да чуе първо Бога и тогава, след като чуе какво Бог има да му каже, чак тогава ще е готов да отговори на изобличителя си. Това е важно и трябва да го запомним - в най-трудните моменти трябва да се научим да чакаме Господа: **"Чакай Господа; дерзай и нека се укрепят сърцето ти. Да! Чакай Господа"** (Псалм 27, 14). Не бързайте да вземате решения преди да знаете Божията воля. Учете се да очаквате Господа и това ще промени живота ви. По-късно в 37 Псалм се казва: **"Облегни се на Господа и чакай Него; не се раздразвай поради този човек, който успява в пътя си, като извършва подлост"** Единствената истинска надежда, която можем да имаме, е в Господа. Това виждаше Авакум, когато пред очите му Божият народ се отдалечаваше от Бога, когато пред очите му нито едно от нещата, които Бог беше поверил в ръцете на своя народ, не се изпълняваше и всяко едно от нещата, които народът беше обещал, влизайки в Обетована земя, се пренебрегваше. Това се отнася и до нас. Когато грехът ви притисне и не знаете оттук накъде, когато не знаете каква посока да поемете в духовния си живот, чакайте Господа. Когато хората не ви разбират, чакайте Господа, когато животът ви изглежда провален - чакайте Господа, когато нямате надежда и сте в долината на мрачната сянка - изправете се на кулата и чакайте Господа. Бог има правилните отговори и Той неминуемо ще дойде.

3. Бог отговаря. Това е и нещото, което се случва във следващите два стиха: **"Господ ми отговори: Напиши видението и го изложи ясно на дъсчици, за да може да се чете бързо. Защото видението се отнася за едно определено бъдещо време, но бърза към изпълнението си и няма да излъже; ако и да се бави, чакай го, защото непременно ще дойде, няма да закъснее."** Очакването на пророка не е излъгано. Този, който чака Божия отговор, няма да се забави, а непременно ще дойде. Още в следващия стих, Авакум получава отговор. Божият отговор понякога идва веднага, понякога се забавя дълго време, но характерно е, че Бог никога не оставя въпросите ни без отговор. Той отговаря. Разрешението за конкретния въпрос на пророка се криеше в следващите 70 години, но истинският отговор щеше да дойде много по-късно. Отговорът на Твореца ни идва и това не го забравяйте никога, независимо колко ви се налага да чакате. Когато трудностите дойдат, на нас не ни се чака, ние желаем да имаме разрешение веднага, но то не идва, защото времето не е било подходящо. Разбира се, такова обяснение не би ни се понравило, когато проблемите ни засипват, но това е истината - Бог дава отговор тогава, когато е необходимо, не тогава, когато ни се иска. Нека да запомним това: Бог отговаря на нашите въпроси и нужди, Той никога не оставя въпросите ни не отговорени и дава отговор, който е добър за нас. Не такъв, който ни се харесва, а който ще е добър за нас. Това е важно да го знаем. Третото важно нещо е, че разрешението на проблема ще дойде. Не бързайте да получите разрешение на проблемите си. Трудно е, когато страдаме, но може би чрез това страдание Бог иска да ни научи на нещо - сигурно е, че след всяко

изпитание ние сме пораснали и по-зрели, по-близко до Божието царство. Не всичко разбираме, но трябва да се доверим в ръцете на Този, Който разбира, и да повярваме, че Бог е приготвил за нас нещо по-добро от това, за което сме си мечтали. Какви са най-смелите ви мечти? Погледнете ги и помислете за това, че Бог е приготвил нещо по-голямо и по-велико от най-смелите ви мечти - както беше с пророк Авакум. Бог имаше изненада за него.

4. Какво Бог ни приготвя? Авакум мечтаеше за време, в което Божия закон ще се спазва и ще бъде уважаван от целия народ на Израел. Това беше една смела мечта, защото по това време вече никой не се интересуваше какво Бог иска, всеки се интересуваше само от себе си и какво на него лично му се харесва, всеки си беше избрал някакъв идол, на който се кланяше. За Авакум Божието царство се заключаваше в това да види хора, които изпълняват това, което Бог им е заповядал. Бог му показа нещо по-голямо и велико: **"Ето, душата му се надигна, не е напълно права; а праведният ще живее чрез вярата си."** Бог даде на пророка да разбере, че не е прав в очакванията си. Той разбра, че Бог не само ще даде отговор на Своето време, но и според своята мярка. Бог обеща, че праведният чрез вяра ще живее. Във време на мрак и неспазване на Божията воля, Бог обеща, че ще промени сегашното положение. Този пасаж е цитиран на няколко пъти в Новия завет - Римл. 1,17; Гал. 3, 11; Евр.10, 38. Докато изследва Писанията, Мартин Лутер открива същата велика истина, върху която се основава цялата Реформация. Авакум мечтае да получи хора изпълнители на закона, а Бог обещава че ще изпрати Спасител, за да промени този свят. Затова ние виждаме един малко засрамен Авакум. Той сам признава, че душата му не е напълно права. Единственият, който може да даде правилния отговор, е Бог. Авакум искаше да види хората на Израел да постъпват по Божиите правила. Бог му обеща, че това ще стане, но не точно така, както си го представяше Авакум. Бог обеща спасение на цялата земя чрез идването, смъртта и Възкресението на Единородния Божий син; Бог обеща, че ще напише закона в сърцата на хората, обеща, че ще оправдае всеки един, който иска да е част от Божието царство. Виждате колко дълъг път извървя Авакум - от човек, който негодуваше от положението на Божия народ и се възмущаваше от всичко, което се случва, до човек благодарещ за избавлението, което Бог ще даде в бъдеще. Авакум не доживя да види идването на Месията, но Той разбра, че Бог е по-велик от това, което някога сме си представяли, от това, за което сме си мечтали. Това се отнася и за нашите трудности и проблеми. Не хабете времето си да мислите върху тях, а ги предайте в Божиите ръце. Вземете смелото решение да предадете всичко в Божиите ръце и имайте търпението да получите Божия отговор. Един Бог, Който не се поколеба да даде Своя Син в жертва за нашите грехове, няма да се забави да отговори и за нашите проблеми. Животът на Авакум ни учи на няколко неща - проблемите не отбягват и най-великите Божии хора. Когато проблемите дойдат в живота ни, трябва да имаме смелостта да ги предадем в ръцете на Бога и да очакваме Неговия отговор. Този отговор ще дойде и той ще е по-добър от това, за което сме мечтали или копнели. Защото Исус умря за всеки един от нас. Амин.